

førelsen af Beslutningen, og derimod ikke til selve Beslutningen. Da de aftraadte Ministre handlede i Kraft af en tagen Statsraadsbeslutning, og vi, efterat have confereret med de aftraadte Ministre, havde forviiset os om, at de havde handlet i Kraft af denne Beslutning, saa var det nødvendigt at drage alle dem ind med, som havde deeltaget i denne Beslutning, da vi ikke forud kunde kjende det større eller mindre Straffean svar, der deraf vilde følge for de Paagjældende. Med Hensyn til een enkelt af de aftraadte Ministre, har jeg havt en endnu større Tvivl end med Hensyn til de andre, og det er med Hensyn til den forhenværende Indenrigsminister Tillisch. Han traadte nemlig til, efterat disse Beslutninger vare tagne, og efterat de vare udførte, men man har gjort mig opmærksom paa, at han i flere Henseender har deeltaget med i disse Beslutningers Udførelse, saaledes navnlig med Hensyn til Indquarteringen af det 1ste Dragonregiment, ligesom det ogsaa maa antages for rimeligt, at han har maattet deeltage i Beslutning om flere Gjenstande, der vedrøre disse, efter min Mening, ulovlige og skadelige Foretagender. Jeg har derfor ikke fundet mig foranlediget til at afsyge fra de Mand, som med mig have foreslaaet denne Actionsordre. En saadan er nødvendig til at værne om Rigsdagens Bevillingsmyndighed og til at forebygge, at ikke et Ministerium, til hvilket Rigsdagen har erklæret at have Mistillid, endog saa **medens Rigsdagen er samlet**, skulde gaae hen og udgive meget betydelige Summer, hvis Nødvendighed de ikke kunne godtgjøre. Dersom vi ikke vedtage denne Actionsordre, saa indrømme vi, at, selv om vi havde nok saa megen Mistillid til Ministeriet, saa kunde det, medens Rigsdagen var samlet, gaae hen og gjøre ligesaa store Udgifter, som det vilde, naar blot Rigsdagen ikke kunde godtgjøre, at de vare i aabenbar Strid med „forstandige Mænds“ Betragtning af Forholdet. Saaledes, som Sagen stiller sig for mig, er der ogsaa en anden Henseende, hvori denne Action har sin store Betydning. Efter min fulde Overbeviisning

har Ministeriet gjort Uret, idet det har tilfidsat den Myndighed, som tilkommer Folkets Repræsentanter, og jeg troer ogsaa, at Folket er gennemtrængt af en levende Bøvelse af denne Uret. Jeg troer, at den foreslaaede Rigsretsaction er et nødvendigt Værn for Folkets Retsfølelse, at ikke den Tanke skal blive almindelig, at de Store og Mægtige skulle kunne undgaae Ansvar (Hør! Hør!). Jeg haaber og troer, at det efter Udfaldet af denne Sag skal staae fast og stærkt for Nationens Bevidsthed af denne Sag, at der kun er Een her i Landet, som er ansvarst, og det er Kongen (Hør!), men at alle Andre ere under Lovens og under Dommen, dersom de overskride Lovens. Man har talt om, at vi burde vise „Mildhed“, at muligviis Nationen, naar Sagen gif de aftraadte Ministre imod, atter skulde kunne vende sig imod os; men hertil vil jeg ikke tage Hensyn, selv om det skulde blive Tilfældet. Enhver Mand maa i et Tilfælde som det foreliggende gaae frem paa den Maade, som han anseer for den rette, ubekymret om, om han vækker Misfornøielse eller Fornøielse enten hist eller her; men, hvad der bør fremhæves og holdes fast ved, det er, at det er urigtigt, naar der anlægges Sag i Anledning af begaaede Lovovertrædelser, da at tale om Mildhed; thi hvad bliver da Dommernes Gjerning, hvad bliver deres Gjerning, der skulle vaage over Lovens Overholdelse, dersom de, naar de skulle dømme, skulde tage Hensyn til „Mildhed eller Overbærenhed.“ Nei, Dyrigheden fører ikke Sværdet forjæves, Dyrigheden skal vaage over Lovens Overholdelse, skal vaage over, at de, som overtræde Lovens, staae Straf. Der kan komme en Tid, hvor der kan blive Tale om Mildhed, men den kommer først, naar Dommen er fældet (Hør! Hør! Formanden, ringer).

U. Sage: Efter det Foredrag, som Thinget har hørt af det ærede Medlem for Mariibo Amts Adevalgkreds (Monrad), skulde jeg have frafaldet Ordet, naar jeg ikke troede at skylde det ærede Medlem for Skanderborg (Lutein) et Par Ord i Anledning af det, han har anført. Jeg skal villigt indrømme ham og